



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 1000

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 29 octombrie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 312 din 9 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (5) din Codul de procedură penală	2-5
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
910. — Hotărâre privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Argeș de către domnul Cîrstea Corneliu	6
911. — Hotărâre privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Prahova de către doamna Duță Maria-Mihaela	6
912. — Hotărâre privind exercitarea, cu caracter temporar, în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Hunedoara de către domnul Morar Nicolae-Marcel	7
913. — Hotărâre privind exercitarea, cu caracter temporar, în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Prahova de către doamna Petcu Mădălina-Rozalia	7
914. — Hotărâre privind exercitarea, cu caracter temporar, în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al municipiului București de către domnul Cîrstea Corneliu	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 312

din 9 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (5) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (5) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Tel Drum — S.A. din Alexandria în Dosarul nr. 159/1/2018 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 324D/2018.

2. La apelul nominal răspunde autoarea excepției, prin domnul avocat Alin Bengescu din cadrul Baroului București. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autoarei excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată. Se arată că textul criticat, cu referire la sintagma „până la concurența valorii probabile a acestora”, este ambiguu, fiind lipsit de claritate, precizie și previzibilitate, valoarea probabilă la care fac trimitere dispozițiile art. 249 alin. (5) din Codul de procedură penală nefiind definită legal. Se mai invocă faptul că textul criticat nu prevede niciun criteriu de evaluare și niciun mod de calcul al unui eventual prejudiciu, respectiv al valorii probabile a pagubei produse. Pentru aceste motive se susține încălcarea prin textul criticat a dispozițiilor art. 44 din Constituție referitoare la proprietatea privată. Se susține că, dacă în cazul persoanei fizice legiuitorul a prevăzut în cuprinsul Codului de procedură civilă bunurile care pot fi indisponibilizate, acest aspect nu este reglementat și cu privire la persoana juridică. Se arată că nu poate fi reținut ca un motiv de respingere a prezentei excepții de neconstituționalitate caracterul provizoriu și temporar al sechestrului. Se susține că, în cazul persoanei juridice, dispunerea unui sechestr asupra bunurilor, fără un criteriu clar și obiectiv de determinare a valorii probabile a acestora, determină intrarea acesteia în faliment, cu consecința radiatorii din registrul comerțului.

4. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se arată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului Curții Constituționale, constatându-se că sintagma „până la concurența valorii probabile a acestora” din cuprinsul prevederilor art. 249 alin. (5) din Codul de procedură penală este constituțională. Se susține că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile art. 44 din Constituție, deși implică o restrângere a exercițiului dreptului de proprietate

privată, prin afectarea atributului dispoziției juridice până la soluționarea definitivă a cauzei. Se susține, totodată, că această limitare este permisă, având în vedere că se aplică în mod nediscriminatoriu, este justificată de un interes general și este necesară obiectivului urmărit de legiuitor și proporțională cu scopul propus. Referitor la modul de evaluare a valorii probabile a bunurilor, se arată că organele judiciare, atunci când instituie sechestrul asigurător, evaluează prejudiciul produs prin infracțiune, valoarea sechestrată trebuind să fie apropiată de cea a bunurilor care ar putea fi confiscate după stabilirea vinovăției. Este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 463 din 27 iunie 2017.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea nr. 99 din 16 februarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 159/1/2018, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 249 alin. (5) din Codul de procedură penală**, excepție de neconstituționalitate ridicată de Societatea Tel Drum — S.A. din Alexandria într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații formulate împotriva unei ordonanțe de instituire a unor măsuri asigurătorii asupra bunurilor aparținând autoarei excepției de neconstituționalitate.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că sintagma „până la concurența valorii probabile a acestora” din cuprinsul dispozițiilor art. 249 alin. (5) din Codul de procedură penală este lipsită de claritate, precizie și previzibilitate, conferind un caracter ambiguu textului criticat. Se susține că legea nu prevede un criteriu obiectiv de calcul al valorii probabile a pagubei comise prin săvârșirea infracțiunii și al cheltuielilor judiciare, aspect ce creează premisele unor interpretări subiective și ale unor abuzuri privind instituirea unor măsuri asigurătorii. Se arată că lipsa de previzibilitate și predictibilitate a dispozițiilor legale criticate conduce la situații care nu pot fi anticipate de către persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni, cum este cea a instituirii unor măsuri asigurătorii pe criterii arbitrare, ce pot determina falimentul suspectului sau al inculpatului persoană juridică. Se susține că din modul în care este interpretată și aplicată sintagma „până la concurența valorii probabile a acestora” de către organele judiciare rezultă că există o modalitate de calcul al acestei valori cunoscută doar de către procurorul de caz și de către judecător, dar care nu este cunoscută de persoana acuzată de săvârșirea infracțiunii, căreia i se impută acest prejudiciu. Se susține, totodată, că dispozițiile legale criticate sunt deficitare din perspectiva lipsei lor de corelare cu alte prevederi legale din cuprinsul Codului penal, al Codului de procedură penală sau al legilor speciale, lipsă de corelare ce generează confuzii, incertitudine și dificultăți în interpretarea și aplicarea lor. Se susține că, pentru aceste motive, prevederile art. 249 alin. (5) din Codul de procedură penală încalcă dreptul de proprietate

privată, provocarea unui prejudiciu prin săvârșirea unei infracțiuni putând fi reținută de procuror în mod arbitrar, în funcție de aprecieri subiective, fără aplicarea unor criterii de evaluare a respectivelor prejudicii. Se arată că, în lipsa unor dispoziții legale exprese referitoare la modalitățile de evaluare a prejudiciului produs prin săvârșirea unei infracțiuni, instanța competentă să verifice temeinicia și legalitatea instituirii măsurilor asigurătorii nu dispune de instrumentele necesare efectuării unui control juridic efectiv, procurorul fiind singurul în măsură să stabilească valoarea prejudiciului, fără un control judecătoresc în această privință.

7. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că textul criticat este clar și previzibil, sintagma criticată fiind modalitatea concretă prin care legiuitorul a înțeles să dea valență caracterului vremelnic al măsurilor asigurătorii, în ceea ce privește cuantumul pagubei produse prin săvârșirea infracțiunii și al cheltuielilor judiciare, precum și posibila evoluție a acestuia pe parcursul derulării procesului penal.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 249 alin. (5) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Măsurile asigurătorii în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului și ale persoanei responsabile civilmente, până la concurența valorii probabile a acestora.*”

12. Se susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) cu privire la calitatea legii, ale art. 11 alin. (1) și (2) referitor la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 20 cu privire la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 44 alin. (1) cu privire la dreptul de proprietate privată.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare, Curtea Constituțională pronunțând, în acest sens, Decizia nr. 894 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 168 din 4 martie 2016, și Decizia nr. 463 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 26 septembrie 2017, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

14. Prin Decizia nr. 463 din 27 iunie 2017, paragrafele 13—26, Curtea a reținut că măsurile asigurătorii sunt măsuri procesuale cu caracter real care au ca efect indisponibilizarea bunurilor mobile și imobile care aparțin suspectului, inculpatului, persoanei responsabile civilmente sau altor persoane, prin

instituirea unui sechestrul asupra acestora în vederea confiscării speciale, a confiscării extinse, a executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori a acoperirii despăgubirilor civile. Aceste măsuri au caracter provizoriu, având rolul de a preveni ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care ar putea să asigure repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune, plata amenzii, a cheltuielilor judiciare sau realizarea confiscării, dispuse prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă. Măsurile asigurătorii se dispun de procuror în cursul urmăririi penale, din oficiu sau la cererea părții civile, prin ordonanță motivată, de judecătorul de cameră preliminară sau de instanța de judecată în timpul procesului penal, la sesizarea procurorului, a părții civile sau din oficiu, prin încheiere motivată, producându-și efectele de la momentul dispunerii până la momentul pronunțării hotărârii definitive în dosarul penal.

15. Prin aceeași decizie Curtea a constatat că, prin instituirea sechestrului, proprietarul bunurilor pierde dreptul de a le înstrăina sau greva de sarcini, măsura afectând, așadar, atributul dispoziției juridice și materiale, pe întreaga durată a procesului penal, până la soluționarea definitivă a cauzei. Totodată, Curtea a observat că sechestrul asigurător poate afecta și atributele de *usus* și *fructus*, atunci când bunurile sechestrate trebuie ridicate în mod obligatoriu și predate pentru păstrare unor instituții de specialitate [art. 252 alin. (2), (3), (4) și (5) din Codul de procedură penală] ori atunci când au fost puse sub sigiliu și se desemnează un custode [art. 252 alin. (9) din același cod]. Așadar, interzicerea până la soluționarea definitivă a cauzei a transferului, distrugerii, transformării, înstrăinării, deplasării bunurilor asupra cărora s-a instituit sechestrul, asumarea temporară a custodiei sau a controlului asupra acestor bunuri afectează dreptul de proprietate nu numai al suspectului, al inculpatului ori al persoanei responsabile civilmente, dar și al terților proprietari ai acestor bunuri și care nu au calitate de parte în procesul penal. Referitor la dreptul de proprietate, care este un drept fundamental, garantat prin Constituție, Curtea a constatat că acesta nu este însă un drept absolut prin natura lui, putând fi supus unor limitări rezonabile.

16. În ceea ce privește obiectul măsurilor asigurătorii, Curtea a observat că acesta este delimitat de dispozițiile art. 249 alin. (8) din Codul de procedură penală, printr-o normă de trimitere la legea civilă. În acest sens, Curtea a reținut că sechestrul se instituie asupra bunurilor mobile — titluri de valoare, obiecte de artă și de muzeu, colecții de valoare, obiecte din metal, sume de bani etc. — și imobile, așa cum reiese din dispozițiile alin. (2) al art. 249 din Codul de procedură penală, iar prevederile alin. (3)—(5) ale aceluiași articol diferențiază, în funcție de proprietar, întinderea sechestrului. Astfel, pot fi sechestrate bunurile proprietatea suspectului sau inculpatului pentru garantarea executării pedepsei amenzii, în vederea confiscării speciale sau a confiscării extinse, în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare, pot fi sechestrate bunurile persoanei responsabile civilmente în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare și pot fi sechestrate bunurile aflate în proprietatea sau posesia unei terțe persoane, în vederea confiscării speciale sau a confiscării extinse. De asemenea, Curtea a reținut că, atunci când procurorul, judecătorul de cameră preliminară sau instanța instituie sechestrul asigurător, aceștia evaluează prejudiciul produs prin infracțiune, valoarea sechestrată trebuind să fie apropiată de cea a bunurilor care ar putea fi confiscate, după stabilirea vinovăției, dacă se apreciază că se impune această măsură. Astfel, măsura asigurătorie, indiferent de organul judiciar care o instituie, trebuie motivată, fiind necesar să se

arate, în cuprinsul actului prin care se dispune — ordonanță sau încheiere, îndeplinirea condițiilor legale privind necesitatea dispunerii măsurii și, de asemenea, întinderea prejudiciului sau a valorii necesare pentru care se solicită sechestrul și valoarea care urmează a fi garantată în acest fel. Așadar, dispunerea unei măsuri asigurătorii se face pe baza analizei valorilor implicate în cauză: valoarea prejudiciului, a sumelor probabile ce ar trebui confiscate, bonitatea suspectului/inculpatului, valoarea patrimoniului de care acesta dispune.

17. Cu privire la condiția necesității dispunerii măsurii asigurătorii, Curtea a reținut că, pe de o parte, trebuie avute în vedere cazurile în care instituirea măsurilor asigurătorii, așadar și a sechestrului, este obligatorie, respectiv ipoteza reglementată de art. 249 alin. (7) din Codul de procedură penală — persoana vătămată este lipsită de capacitate de exercițiu sau are capacitate de exercițiu restrânsă și cazurile reglementate în legislația specială — de pildă, art. 20 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, când organele judiciare nu mai sunt ținute să verifice condiția de necesitate a măsurii, ea fiind impusă de lege. De asemenea, Curtea a reținut că, în cazul infracțiunilor grave, este de dorit ca sechestrul să fie instituit cât mai devreme în cursul urmăririi penale, pentru a împiedica suspectul să înstrăineze bunurile sau beneficiul infracțiunii, cu mult înainte de a fi evaluată întinderea activității infracționale și a prejudiciului, organele judiciare având posibilitatea să instituie sechestrul asigurător pe toate bunurile suspectului sau inculpatului, precum și pe bunurile altor persoane despre care se cunoaște că provin din infracțiune. Cu toate acestea, Curtea a constatat că instituirea sechestrului nu poate împiedica suspectul sau inculpatul să își procure mijloacele de trai. De vreme ce prin instituirea sechestrului se limitează posibilitatea suspectului/inculpatului de a-și continua activitatea și, implicit, de a-și asigura mijloacele de trai, organele judiciare trebuie să aibă în vedere un nivel mediu de asigurare a mijloacelor de trai pentru suspect/inculpat și familia sa, neavând importanță dacă prin dispunerea măsurii asigurătorii nu mai poate să își asigure același nivel de existență precum cel anterior instituirii măsurii.

18. În continuare, Curtea a constatat că dispozițiile art. 249 alin. (8) din Codul de procedură penală reglementează situațiile în care nu poate fi dispus sechestrul, având în vedere titularul bunurilor sau categoria bunurilor ce urmează a fi sechestrate. S-a reținut că în Codul de procedură penală nu sunt cuprinse însă norme care să stabilească expres categoria „bunurilor exceptate de lege” de la instituirea sechestrului, într-o atare situație dispozițiile procesual penale completându-se cu dispozițiile procesual civile referitoare la bunurile care, potrivit legii, au un regim privilegiat, neputând face obiectul unei executări silită, fiind neurmăribile. Astfel, potrivit art. 727 din Codul de procedură civilă, nu sunt supuse urmăririi silită bunurile de uz personal sau casnic indispensabile traiului debitorului și familiei sale și obiectele de cult, dacă nu sunt mai multe de același fel, obiectele indispensabile persoanelor cu handicap și cele destinate îngrijirii bolnavilor, alimentele necesare debitorului și familiei sale pe timp de 3 luni, iar dacă debitorul se ocupă exclusiv cu agricultura, alimentele necesare până la noua recoltă, animalele destinate obținerii mijloacelor de subsistență și furajele necesare pentru aceste animale până la noua recoltă, combustibilul necesar debitorului și familiei sale socotit pentru 3 luni de iarnă, scrisorile, fotografiile și tablourile personale sau de familie și altele asemenea. Totodată, potrivit art. 728 din Codul de procedură civilă, bunurile mobile care fac obiectul unei diviziuni a patrimoniului afectate exercițiului unei profesii autorizate nu pot fi urmărite decât de către creditorii ale căror creanțe s-au născut în legătură cu exercitarea profesiei

respective. Dacă bunurile nu sunt afectate unui patrimoniu profesional individual, însă servesc la exercitarea ocupației sau profesiei debitorului persoană fizică, pot fi supuse urmăririi silită numai dacă nu există alte bunuri urmăribile și numai pentru obligații de întreținere sau alte creanțe privilegiate asupra mobilelor. Dacă debitorul se ocupă cu agricultura, nu vor fi urmărite, în măsura necesară continuării lucrărilor în agricultură, inventarul agricol, inclusiv animalele de muncă, furajele pentru aceste animale și semințele pentru cultura pământului, cu excepția cazului în care asupra acestor bunuri există un drept real de garanție sau un privilegiu pentru garantarea creanței. Curtea a reținut, de asemenea, că dispozițiile art. 729 din Codul de procedură civilă reglementează limitele urmăririi veniturilor bănești, acestea fiind aplicabile, în materie penală, atât în ipoteza sechestrului propriu-zis instituit asupra sumelor de bani în materialitatea lor (cash) — bunuri mobile corporale, la care face referire art. 252 alin. (2) și (8) din Codul de procedură penală, cât și în ceea ce privește urmărirea silită a creanțelor, în ipoteza instituirii popririi asigurătorii, potrivit art. 254 din Codul de procedură penală. Potrivit art. 729 alin. (1) din Codul de procedură civilă, salariile și alte venituri periodice, pensiile acordate în cadrul asigurărilor sociale, precum și alte sume ce se plătesc periodic debitorului și sunt destinate asigurării mijloacelor de existență ale acestuia pot fi urmărite până la jumătate din venitul lunar net, pentru sumele datorate cu titlu de obligație de întreținere sau alocație pentru copii, și până la o treime din venitul lunar net, pentru orice alte datorii. Dacă sunt mai multe urmărituri asupra aceleiași sume, urmărirea nu poate depăși jumătate din venitul lunar net al debitorului, indiferent de natura creanțelor, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. Cu alte cuvinte, dacă sunt mai multe sechestre penale sau acestea coexistă cu sechestrele civile, limita este de jumătate din venitul lunar net al debitorului, indiferent de natura creanțelor, în conformitate cu art. 729 alin. (2) din Codul de procedură civilă. De asemenea, Curtea a observat că sunt în egală măsură aplicabile și dispozițiile art. 729 alin. (3) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora veniturile din muncă sau orice alte sume ce se plătesc periodic debitorului și sunt destinate asigurării mijloacelor de existență ale acestuia, în cazul în care sunt mai mici decât cuantumul salariului minim net pe economie, pot fi urmărite numai asupra părții ce depășește jumătate din acest cuantum, precum și prevederile alin. (4)—(7) ale aceluiași articol. Totodată, Curtea a reținut că și prin alte dispoziții legale speciale anumite categorii de bunuri pot fi declarate neurmăribile. Așadar, Curtea a constatat că normele procesual penale ale art. 249 alin. (8) coroborate cu cele procesual civile precitate stabilesc, cu caracter general, limitele urmăririi bunurilor mobile sau imobile ca urmare a instituirii sechestrului, în vederea asigurării mijloacelor de existență ale suspectului/inculpatului.

19. Pentru motivele arătate mai sus, Curtea nu a putut reține critica de neconstituționalitate referitoare la pretinsa lipsă de predictibilitate a sintagmei „până la concurența valorii probabile a acestora”, având în vedere finalitatea măsurilor asigurătorii, caracterul provizoriu al acestora, precum și interesele protejate prin dispozițiile de lege criticate. Astfel, Curtea a reținut că măsurile asigurătorii au, prin natura lor, un caracter provizoriu, temporar, producându-și efectele până la momentul pronunțării hotărârii definitive, când instanța decide situația juridică a bunurilor indisponibilizate, dispunând fie confiscarea acestora, fie ridicarea sechestrului. Pentru a avea eficiență — în sensul împiedicării suspectului/inculpatului să zădărnicească recuperarea prejudiciului și restabilirea situației anterioare săvârșirii faptei penale —, măsurile asigurătorii trebuie dispuse cât mai devreme în cursul urmăririi penale, deci cu mult înainte

de a fi stabilită valoarea finală a prejudiciului. Aceasta este rațiunea pentru care organele judiciare au posibilitatea să instituie sechestrul asigurator pe bunurile suspectului sau ale inculpatului și ale persoanei responsabile civilmente până la concurența valorii probabile a prejudiciului și a cheltuielilor judiciare, astfel cum este aceasta apreciată la momentul luării măsurii asiguratorii. Pe de altă parte însă, Curtea a constatat că, dacă, în urma administrării întregului probatoriu, se constată că această valoare — devenită între timp certă — este mai mică decât cea avută în vedere inițial, sechestrul poate fi restrâns de organul judiciar, din oficiu sau la cererea persoanei interesate.

20. Așadar, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere prevederilor art. 44 din Constituție, întrucât, deși reglementează o limitare a dreptului de proprietate privată, afectând atributul dispoziției juridice și materiale asupra bunurilor indisponibilizate — pe întreaga durată a procesului penal, până la soluționarea definitivă a cauzei —, această limitare este una permisă, având în vedere că se aplică în mod nediscriminatoriu, este justificată de un interes general, este necesară obiectivului urmărit de legiuitor și este proporțională cu scopul propus (Decizia nr. 186 din 6 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 275 din 25 aprilie 2007, Decizia nr. 230 din 14 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 5 aprilie 2007, și Decizia nr. 768 din 18 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 4 martie 2015, paragraful 20).

21. Totodată, prin Decizia nr. 894 din 17 decembrie 2015, paragrafele 21—23, Curtea a reținut că, potrivit art. 250 alin. (1) din Codul de procedură penală, împotriva măsurii asiguratorii luate de procuror sau a modului de aducere la îndeplinire a acesteia suspectul ori inculpatul sau orice altă persoană interesată poate face contestație, în termen de 3 zile de la data comunicării ordonanței de luare a măsurii sau de la data aducerii la îndeplinire a acesteia, la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond. Curtea a constatat, așadar, că măsurile asiguratorii dispuse de procuror pot fi contestate atât pe fond, cât și cu privire la aducerea lor la îndeplinire, la judecătorul de drepturi și libertăți, o primă condiție de admisibilitate a contestației fiind aceea ca persoana care o formulează să dovedească interesul ei privind bunurile sau sumele asupra cărora a fost instituită măsura, în cazul suspectului sau inculpatului interesul legal în a formula contestația fiind prezumat.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Tel Drum — S.A. din Alexandria în Dosarul nr. 159/1/2018 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și constată că dispozițiile art. 249 alin. (5) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

22. Curtea a reținut că, pe fond, sechestrul asigurator poate fi contestat în 3 zile de la data comunicării ordonanței de luare a măsurii, odată cu contestarea temeiniciei măsurii, putându-se contesta și neregularitățile actului prin care a fost dispusă instituirea sechestrului asigurator, așadar toate mențiunile pe care trebuie să le conțină ordonanța procurorului, potrivit art. 286 din Codul de procedură penală. Astfel, judecătorul de drepturi și libertăți va proceda la verificarea condițiilor legale pentru luarea măsurii asiguratorii, respectiv necesitatea și întinderea prejudiciului, precum și corelația dintre natura bunurilor sechestrate, proprietarul lor și tipul de creanțe pentru a căror îndeplinire a fost instituit, analizându-se în fapt dacă sunt îndeplinite cerințele de la art. 249 alin. (3)—(5) din Codul de procedură penală. Potrivit art. 251 din Codul de procedură penală, ordonanța de luare a măsurii asiguratorii dispuse de către procuror se aduce la îndeplinire de către organele de cercetare penală. În aceste condiții, Curtea a reținut că, ulterior întocmirii actelor de executare a măsurii sechestrului, persoanele interesate au posibilitatea să conteste modul de aducere la îndeplinire a măsurii în termen de 3 zile de la data când a fost pusă în executare. În aceste condiții, Curtea a constatat că legiuitorul a instituit un control judiciar atât al ordonanței procurorului de luare a măsurii — un control de legalitate și temeinicie, cât și al modului de aducere la îndeplinire a măsurii asiguratorii, așadar al actelor de executare efectuate de organele de cercetare penală — inventarierea bunurilor, înscrierile funciare, valorificarea bunurilor —, fiind necesară o examinare a unei autorități judiciare a acestor acte procedurale și procesuale, din perspectiva respectării drepturilor fundamentale ale persoanelor interesate. Contestația se soluționează cu citarea celui care a formulat-o, contradictorialitatea și dreptul la apărare fiind garantate.

23. Având în vedere argumentele mai sus menționate, Curtea nu a putut reține încălcarea, prin dispozițiile art. 249 alin. (5) din Codul de procedură penală, a prevederilor constituționale privind dreptul la un proces echitabil.

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina schimbarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și considerentele deciziilor mai sus invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Argeș de către domnul Cîrstea Corneliu**

Având în vedere prevederile art. 397 lit. a), ale art. 524 alin. (1) și ale art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri încetează exercitarea, cu caracter temporar, în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Argeș de către domnul Cîrstea Corneliu.

(2) Domnul Cîrstea Corneliu predă lucrările și bunurile care i-au fost încredințate în vederea exercitării atribuțiilor de serviciu în termen de 3 zile de la data prevăzută la alin. (1).

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
p. Ministrul afacerilor interne,
Gheorghe Sorescu,
secretar de stat

București, 28 octombrie 2020.
Nr. 910.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE****privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Prahova de către doamna Duță Maria-Mihaela**

Având în vedere prevederile art. 397 lit. a), ale art. 524 alin. (1) și ale art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri încetează exercitarea, cu caracter temporar, în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Prahova de către doamna Duță Maria-Mihaela.

(2) Doamna Duță Maria-Mihaela predă lucrările și bunurile care i-au fost încredințate în vederea exercitării atribuțiilor de serviciu în termen de 3 zile de la data prevăzută la alin. (1).

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
p. Ministrul afacerilor interne,
Gheorghe Sorescu,
secretar de stat

București, 28 octombrie 2020.
Nr. 911.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind exercitarea, cu caracter temporar, în condițiile legii,
a funcției publice de subprefect al județului Hunedoara
de către domnul Morar Nicolae-Marcel

Având în vedere prevederile art. 394 alin. (2) lit. d) și alin. (3), ale art. 397 lit. a), ale art. 509 alin. (3) și ale art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Morar Nicolae-Marcel exercită, cu caracter temporar, în condițiile legii, funcția publică de subprefect al județului Hunedoara.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
p. Ministrul afacerilor interne,
Gheorghe Sorescu,
secretar de stat

București, 28 octombrie 2020.

Nr. 912.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind exercitarea, cu caracter temporar, în condițiile legii,
a funcției publice de subprefect al județului Prahova
de către doamna Petcu Mădălina-Rozalia

Având în vedere prevederile art. 394 alin. (2) lit. d) și alin. (3), ale art. 397 lit. a), ale art. 509 alin. (3) și ale art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Doamna Petcu Mădălina-Rozalia exercită, cu caracter temporar, în condițiile legii, funcția publică de subprefect al județului Prahova.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
p. Ministrul afacerilor interne,
Gheorghe Sorescu,
secretar de stat

București, 28 octombrie 2020.

Nr. 913.

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E
privind exercitarea, cu caracter temporar, în condițiile legii,
a funcției publice de subprefect al municipiului București
de către domnul Cîrstea Corneliu

Având în vedere prevederile art. 394 alin. (2) lit. d) și alin. (3), ale art. 397 lit. a), ale art. 509 alin. (3) și ale art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Cîrstea Corneliu exercită, cu caracter temporar, în condițiile legii, funcția publică de subprefect al municipiului București.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
p. Ministrul afacerilor interne,
Gheorghe Sorescu,
secretar de stat

București, 28 octombrie 2020.
Nr. 914.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.



5 948493 251583